

PETRA
MACHOVÁ

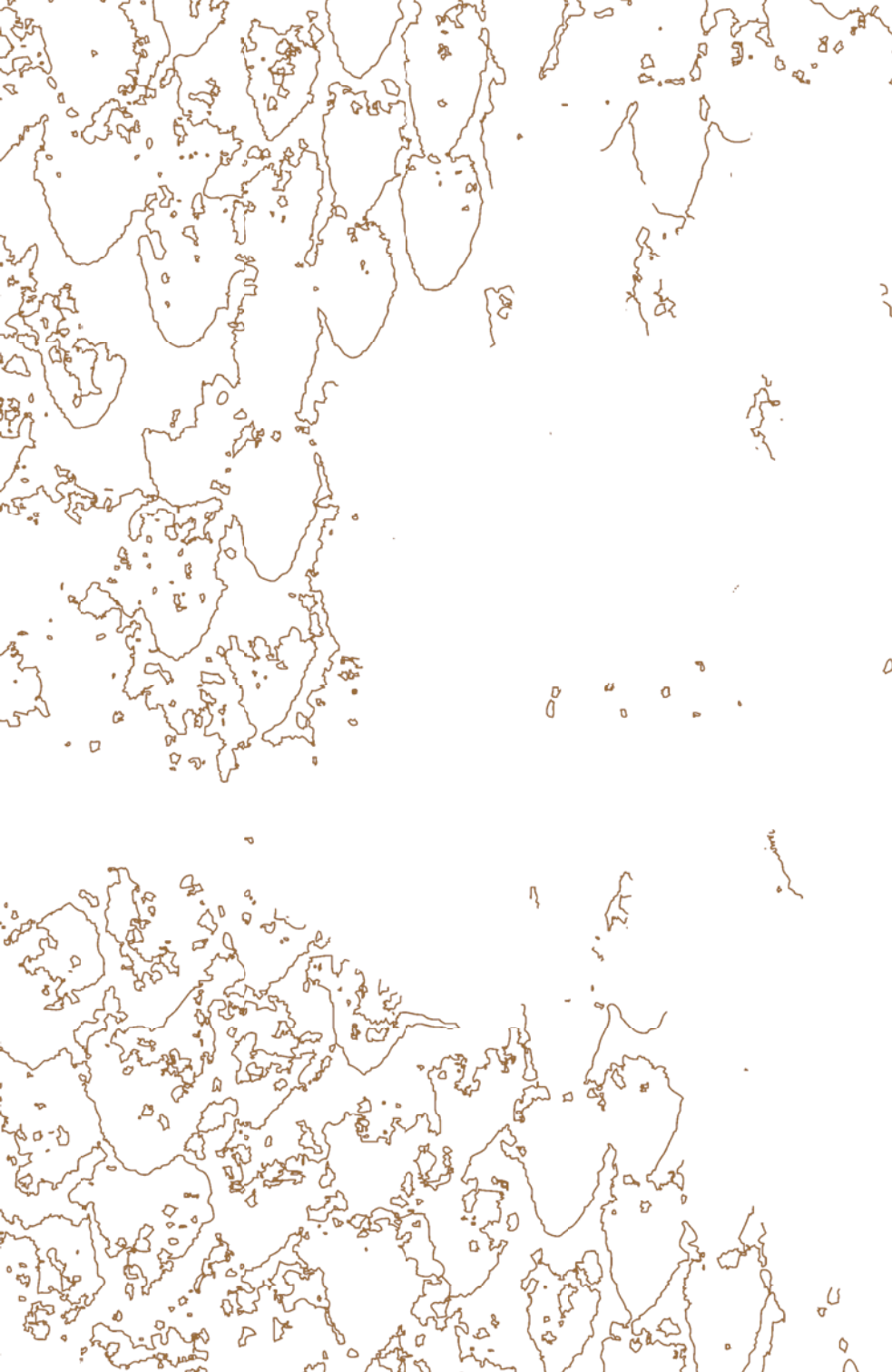
POUTO STÍNU

Dračí
město
II

HOST

POUTO STÍNU

PETRA
MACHOVÁ

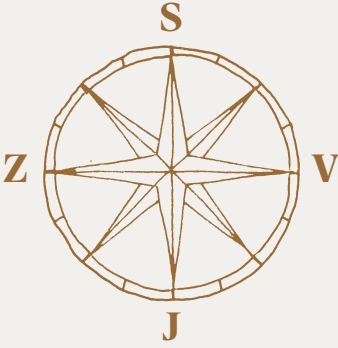

**PETRA
MACHOVÁ**

**POUTO
STÍNU**

BRNO 2019

GAYIAS

Aigeniuv oceán

LIMER

● Íllysea

ATTONER

Hadi hory

Hory Veturia

Tysa

Lesena

Sabedor

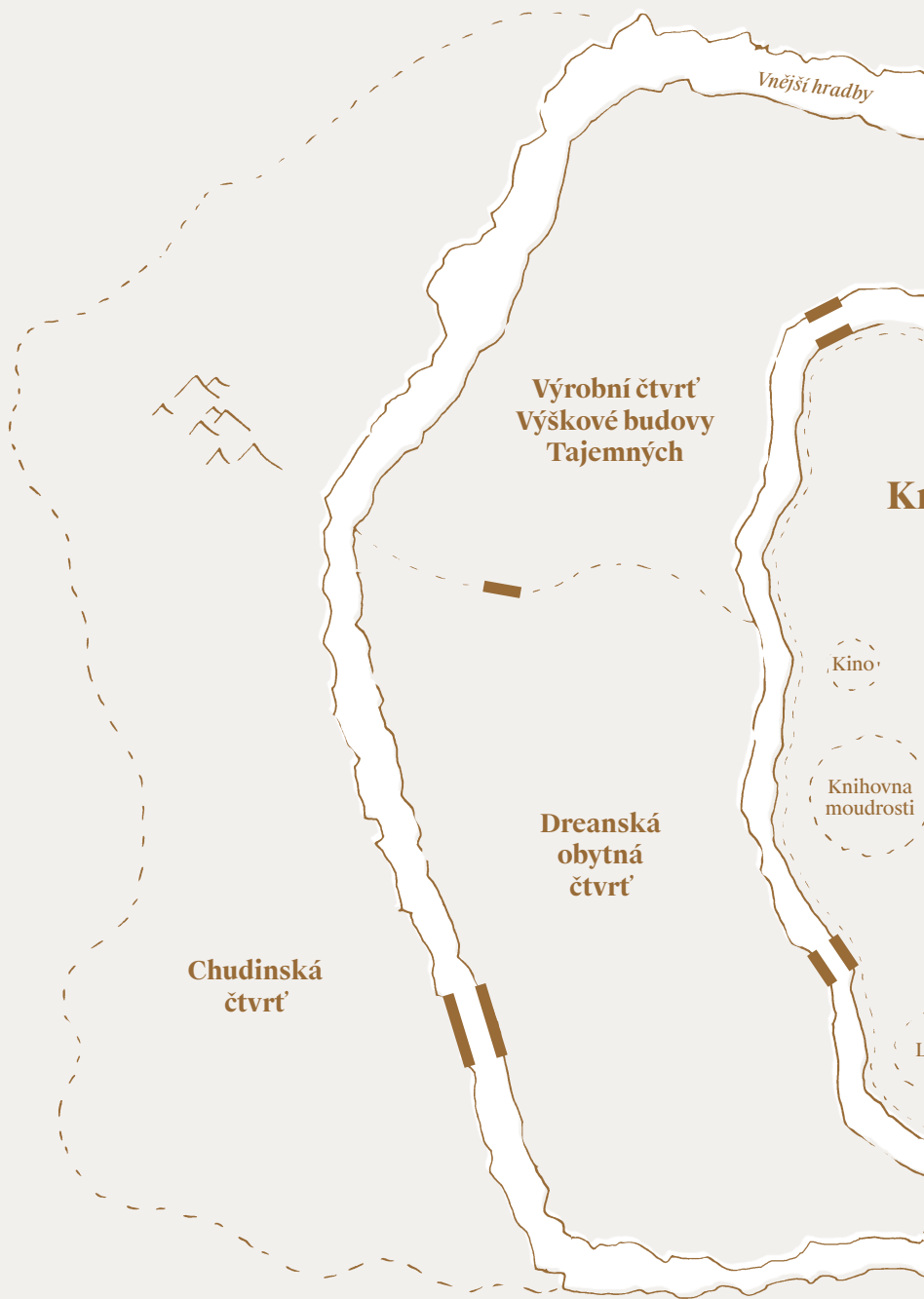
Indris

Heras

Veturia

Augamar

Veturiin poloostrov

ÍLLYSEA

© Petra Machová, 2019

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0178-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0179-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0180-9 (Formát MobiPocket)

Prolog

Cítila ji za dveřmi, ještě než zaklepala. Lianea. Měla tušit, že je to ona, už když ji zahlédla v bitvě o Zarnu v zelené zbroji. Tak mladá a tolik tajemství.

Ozvalo se zaklepání, rázné, ale pořád ještě zdvořilé.

„Můžeš vstoupit.“ Jera Inkäty, Erk'h řádu Erëshan, seděla za masivním stolem přijímacího pokoje svého apartmánu a před sebou už měla nachystané potřebné dokumenty. V místnosti panovalo přítmí, narušené jen svitem solných krystalů, tak příznačných pro Zarnu. Gobelíny v jarních barvách Lavany udržovaly v pokoji dostatečné teplo, aby se tu Jera cítila pohodlně.

Lianea vstoupila, zelené oči měla bystré a nesla se hrdě, takže Jeře bylo hned jasné, že před ní nestojí obyčejná dívka.

Zelený ještěř. Tak to stálo v dopise, který jí poslal král Zerafel I. Přál si, aby v rámci posílení vzájemné důvěry směl do řádu Erëshan vstoupit jeden Zelený ještěř. Chtějí se podílet

na ochraně ještěřího druhu a na oplátku dávají všanc jednoho ze svých. Byl by to první krok k vzájemné spolupráci a Jera vždy obdivovala jejich maskování. Věděla, že nevymřeli, ale pořád byli považováni za cosi mystického, neuchopitelného. Ona sama by moc ráda věděla, co Lianea skrývá pod hladkou kůží, když dokonce ani v jejím pachu necítila nic neobvyklého.

Ukázala na volnou židli a dál si Lianeu prohlížela. Šupiny si nechávala schované, ale ostny na ocase už neměla. Jeře se zdála až příliš mladá.

„Probereme spolu detaily nástupu. Pokud tedy máš stále zájem stát se členem řádu. Vstupní přísahu jsi složila s Janou Eenyëlis, takže jsme tě považovali za Hnědého ještěra.“

Lianea se lehce pousmála. „Ano, to mám.“

„Výborně. Domluvíme se spolu na několika pravidlech.“ Všimla si, jak se Lianea nepatrně zamračila. „Nebo spíš doporučeních, jestli chceš. Jsme Tajemní, nic pro nás není nemožné, přesto naši kadeti ani členové řádu nejsou zvyklí denně vidat Zeleného ještěra. Abychom předešli jakémukoli incidentu, doporučila bych ti, abys chodila se schovanými šupinami. Budou o tobě vědět, budou se tě ptát, ale nic víc si nedovolí. Souhlasíš?“

„Ano, jsem si vědomá rizika, které podstupuji.“

„V to pevně doufám. Máš tedy u sebe nové nástupní dokumenty?“

Jen co Jera rozvinula svitek, který jí Lianea podala, zarážila se. „Pocházíš z Nehery, je to správně?“

Lianea klidně kývla, ale Jeře bylo jasné, že Nehera je pouze krytí – totéž město měla Lianea uvedené i jako lovec v Zarně. Informaci Jera přijala bez dalších otázek, odpověď si časem najde sama. Vždy tomu tak bylo.

„Nástup ti potvrdím, budou o něm vědět jen členové Erëshanu. Jen by mě zajímalo, pokud se tedy mohu zeptat, opravdu je ti dvacet let?“ Lianea měla pohled ještěra, který odžil už nejméně půl století. Vyrovnaný nadhled a jiskru v oku, které svědčily o tom, že viděla už dost, aby rozlišila podstatné věci v životě.

„Ano. U nás začínáme s výcvikem brzy.“

Chvíli se měřily pohledem, dvě ženy z různých světů. Odhadovaly, co si mohou jedna k druhé dovolit.

Jera vstala od stolu jako první a položila si dlaň na srdce. Lianea ji následovala, uvolněně, jako by právě nedala svůj život všanc.

„Doufám, že naše spolupráce bude ku prospěchu všech, ctěná Lianeo z Nehery. Vítej v našich řadách.“

„I mně je ctí, ať nad vámi bdí draci.“

Když pak Jera zapisovala všechny dobrovolníky ze Zarny, neubránila se myšlence, že Jana si umí vybírat významné spojence, ale i nepřátele. Modlila se ke všem drakům, aby během následujících měsíců rychle zesílila, protože bitva o Zarnu byla jen začátek.

„Jsem pravý ještěř! Jsem pravý ještěř!“ Dav nastoupených bojovníků ve stříbrných uniformách skandoval heslo Dračího obrození. S fanatickým leskem v očích hleděli na svého vůdce, bili se pěstí do prsou a odhalená křídla se jim chvěla. Věřili mu do poslední šupiny, věřili, že ještěří civilizaci pozvedne nad lidskou. Oheň je spal, měli na to právo.

Juqem Erssetemei stál na terase a shlížel na své věrné. Dvě stě nejlepších bojovníků nastoupilo na nádvoří jeho sídla v Marrské základně. Jakmile dospěl k zábradlí terasy, shlédl na moře hnědých a červených křídel, udeřil se do hrudi a zvolal: „Jsem pravý ještěř! Náš čas přichází a já přísahám, že udělám všechno, aby na nás byli draci hrdí!“

Rozpažil a užíval si slávu. Osobně vybral dvě stě nejvěrnějších, kteří se připojili k jeho elitě. Před ním si byli všichni rovni a jejich čas nadešel.

Čekal dvacet let, aby osvobodil ještěřstvo z područí lidské civilizace. Dvacet let, během kterých v ústraní dokončil svůj výzkum jedu Černých ještěřů a během kterých řady

jeho stoupenců vzrostly. Pomalu, potají prorůstali ještěří civilizací jako had a teď jen zbývalo sevřít ji v drtivém objetí. Erssetemei si uvědomoval, že ne všichni ještěří sdílí jeho vizi, ale byl přesvědčený, že jakmile spatří výsledky jeho práce, přidají se k němu bez otázek. Ostatně, většina nejvýše postavených důstojníků i příslušníků šlechty z mnoha království to už udělala.

Otevře všem oči a draci se vrátí. Věřil tomu celou duší. Jen silnější přežijí a on ví, jak obrodit ještěří krev, jak se zbavit lidské špíny a slabosti. Červení desítky let trpí civilizačními chorobami, to musí přestat.

Udeřil se znovu do prsou a s krvavě rudými křídly, rozehříván jako baldachýn, odešel z terasy. Desítka jeho osobních strážců kontrolovala zemi i nebe, připravená chránit Erssetemeie vlastními těly. Strážci Draka.

K večeru Juqem Erssetemei netrpělivě přecházel pracovnou. Noví vůdci klanů Černých jsou nespokojení s vývojem bitvy a žádají si od Draka vysvětlení – což znamenalo, že ti, s nimiž se předtím dohodl, jsou po smrti. Zároveň se mu neozývala Paní iluze, kterou do bitvy vyslal. Znamenalo to, že nenašla zarnského prince včas, a přijít o tak vlivného spojence se mu opravdu nelíbilo.

Na stole ležely zprávy z bitvy o Zarnu a on by je nejraději hodil do ohně. Bitva nedopadla podle jeho představ – někdo musel zradit. Tajemní se dozvěděli o hrozbě bestíí příliš brzy a rychle se zorganizovali. Obyčejně jim trvá, než prodou všechna možná povolení a protokoly o nezasahování do nižších civilizací. Musí zjistit, kdo je vedl. Podle zpráv se k Zarně dostal jen Erřshan, jeho domovský řád.

Vzpomněl si, jak jej před lety Erk'h Thoris Averages přivlekl před poslední soud, svázaného jako prašivou bestii. Označili ho za buřiče a nežádoucího revolucionáře. A kam je jejich

politika skrývání dovedla? Mladí z měst sotva vědí, jaké je to létat, a v životě neulovili jediného jelena.

Pohled mu padl na fotografii na stole, jedinou osobní věc v místnosti plné regálů s knihami a pořadači. Vzal rámeček do ruky a pousmál se. Lora. Objímal ji už za školních let, kdy jí říkal Rain a ona jemu Essi. Dva vyvrhelové, ponoření v knihách. Nedokázala pochopit, co je potřeba obětovat, aby se situace ještěřů změnila. Hledali spolu tajemství dračích darů, ale jakmile dospěli, označila všechno, o čem četli, za pohádky – dokud nezjistil, že má sama nadání, jako dávní drakenirové. Prorocké sny a silný cit pro vodu.

Očistím ještěří krev, to ti přísahám, Lor.

Sevřel pěsti, kůži mu na okamžik probarvily šedivé pruhy, než zase zmizely. Pořád v dlaních cítil, jak se její tělo chvělo ve smrtelné křeči. Jaká škoda talentu. Nestačil zjistit, jestli jsou dračí dary přenositelné.

Z přemýšlení ho vytrhl podivný pocit, šimrání, které cítil ve spánku. Někdo se s ním pokoušel spojit. Vyšel tomu vstříc a jen podvědomě vnímal azurovou auru mysli princezny Illoan. Už předem se zhrozil, s čím přichází tentokrát. Varovala ho, že bez Alara Zarnského nepřiměje Tysu ke spolupráci.

„Mám pro vás skvělou zprávu! Našli jsme ho!“

KAPITOLA 1

Jana

Vyskočila jsem z letadla bez padáku.

Byla to jen vteřina, než jsem rozevřela křídla, a snad další dvě, než se mi podařilo vyrovnat let. Srdce mi bušilo až v krku. Uklidnil mě až pohled na hvězdy. Stálé, zářící do temné noci. Zvládla jsem to.

Když mi na instruktáži v Zarně řekli, že nás část cesty do akademie řádu Erëshan přepraví letadlem, ulevilo se mi. Než jsem zjistila, že nás vysadí ve výšce čtyř kilometrů. V noci.

„Rozdělit! Skupino Alfa, následujte mě!“ Hlas velitelky mi rezonoval v mysli. Začala jsem zuby a následovala ženu s reflexním žlutým pruhem na kombinéze.

Křídla mě bolela. Nebyla jsem zvyklá na takovou zátěž. Letěli jsme do sídla řádu Erëshan a já nevěděla, co čekat.

„Drž se!“ Ondra mi zamával a najednou tu nebyl. Skupina Beta se od nás odpojila a obklopily mě neznámé tváře. Abych se znovu soustředila, zhluboka jsem se nadechla a na

jazyku mi ulpěla slaná chuť. Mlaskla jsem. Aigenův oceán už byl na dohled, cíl naší cesty. Zнала jsem ho jako Atlantický oceán a byla jsem na něj zvědavá. Brzy se pod námi ztratí pevnina a všude kolem budou jen větrem zvířené vlny.

Pořád jsem přemýšlela nad posledním rozhovorem s Jerou. Stály jsme na skalnatém vrcholu Zarny v davu odhodlaných ještěrů. Lia se kousek ode mě připravovala na cestu. Široký opasek měla ověšený zbraněmi a váčky s ampulkami.

Nikdo nepromluvil. Nikdo se neusmál ani neprojevil nadšení nad tím, co jsme dokázali. Zarna byla zachráněna, ale jako by to nic neznamenalo.

„Proč musíme odletět tak narychlo, Jero?“ Uběhlo čtrnáct dní od Asmhyrdě, obřadu rozloučení duše s tělem. Teprve dva týdny od smrti mého kamaráda. Sotva se mi podařilo nabrat síly, natož abych se vyrovnala s bolestí v srdci. Eldar mi chyběl a Lia... Lia se aspoň začala usmívat. Nevím, jak bych reagovala já, kdybych přišla o bratra. Byli jako dvě strany jedné mince.

„Zarna se uzavírá,“ odpověděla Jera, jako by to vysvětlilo všechny moje otázky. „Královna se rozhodla moudře. Město čeká bez následníka krušné období a lidská zvědavost nezná mezí. Hráz se protrhla a záleží jen na nás, jestli nás to smete s sebou. Lidé se o nás neměli dozvědět tímto způsobem.“

Vzpomněla jsem si na únosy stovek lidí z měst po celé Evropě. Černí ještěři se činili. Na poslední chvíli se mi podařilo zachránit rodiče.

„Proč Zarnu nějak nezamaskujete?“

Jera zavrtěla hlavou. Působila vyrovnaně, jako by ji nic nedokázalo rozhodit. „Váš výcvik je přednější. Nové kadety potřebujeme jako svatý oheň.“

„Nedokážu si představit žít pod mořem.“ Svíralo se mi srdce z představy, že kolem mě bude masa vody, která mě může kdykoli rozdrtit. Temnota bez jediného paprsku slunce, bez svěžího vánku a zeleně stromů.

Jera mi položila ruku na rameno. „Je to jen na čas. Až nás budou potřebovat, vrátíme se.“ Oči jí na chvíli olemoval

jemný vějíř vrásek. Vzácná chvíle úsměvu. Jera patřila mezi Erk'hy řádu Erëshan. I když mi slovo Erk'h ještě nešlo přes jazyk, věděla jsem, že se jedná o vysoký důstojnický post. Apostrof a němě „h“ mi připomínaly angličtinu.

Věřila jsem jí. Nevím proč, snad vypadala, že má upřímný zájem zařadit mě a Ondru do svého týmu. Staneme se bojovníky řádu Erëshan, jedné ze šesti odnoží Tajemných. A já chtěla pomoci. Mít znalosti a výcvik, abych mohla porazit bestie a ochránit svoji rodinu.

„Kolik nás tam bude?“ Bude to jako ve vojenské škole? Bylo mi z toho úzko, ale nechtěla jsem vycouvat.

„Kolem třiceti, někteří se ještě nemohou rozhodnout.“ Podívala se mi zpříma do očí. „Jano, ty přece nejsi začátečník. Bojovala jsi v bitvě a přežila jsi. Íllysea je krásné město, bude se ti líbit.“ Ukázala na ostatní, kteří se v řadách připravovali na vzlet. „Jdi se zařadit, ať ti neuletí.“

„Nejdeš s námi?“

„Ještě tu musím něco zařídit, uvidíme se až na místě.“

Ze vzpomínek mě probral rozkaz k sestupu.

„*Ted!*“ zavelela průvodkyně Alfý. Prudce jsem klesla, div jsem si nepřekousla jazyk. Vítr mě šlehal do obličeje. Každý sval v těle jsem měla napjatý, abych udržela směr.

Docházel mi dech. Musím vydržet, prostě musím. Křídla mě bolela, ale kdybych je zatáhla, spadla bych do vody moc rychle a z velké výšky. Roztříštila bych se o hladinu.

„*Už jen deset metrů. Schovat křídla a sklonit hlavu!*“

Řítily jsme se vzduchem jako projektily. Mořská hladina se přiblížila. Zajela jsem do hlubin jako nůž do másla. Usykla jsem při ostrém střetu hladiny s kůží. Tělo mi sice chránila speciální uniforma z tefru, ale tváře jsem měla holé. Citlivé oči kryly ochranné brýle.

Spatřila jsem temné hlubiny pod sebou. Žádné ryby kolem nás neplavaly. Pálilo mě v krku, jak se mi otevíraly žábry, abych se mohla nadechnout. Lia na mě mávala, ať sebou hodím. Nesmím ji ztratit z dohledu.

Zabrala jsem z posledních sil a dohnala dívku přede mnou. Vypadala tady pod vodou podivně bledě. Lia mi někam zmizela. Zamračila jsem se... Kam se najednou ztratila? Temnota narůstala. Neproniknutelná a dusivá. Chvíli mi pískalo v uších, než se tlak v nich vyrovnal. Takhle hluboko pod vodou jsem ještě nikdy nebyla. Cítila jsem vzrůstající pnutí na prsou. Kosti mi těžkly.

V hlubinách jsem zahlédla mihotavé namodralé světlo.

Čím hloub jsem klesala, tím záře sílila. To musela být Íllysea! Sídlo akademie Tajemných z řádu Erëshan. Z temnoty vystupovaly obrysy nízkých oblých budov. Modrý svít mě nabíjel nečekanou energií. Je to tady. Dorazila jsem do Íllysei!

Zmateně jsem se dívala na záda muže stojícího přede mnou. Ruce měl připažené, stříbřitá uniforma se vzorem šupin mu přiléhala k tělu jako druhá kůže. Mrkla jsem a zatřásla hlavou.

Byla jsem na zahájení výcviku. Nástup nováčků, nic divného.

Přesto se mi to nezdálo. Hučelo mi v uších a cítila jsem se otupěle. Rozhlédla jsem se. Jako bych se právě probrala ze snu. Stála jsem v pozoru, v řadě, tak jako zbytek kadetů, ale vůbec jsem netušila, jak jsem se sem dostala. Vzpomínala jsem si na modravé světlo Íllysei, na pocit triumfu, že jsem do města doplavala. Ale pak už nic. Z toho soustředění mě bolela hlava. Jako bych měla znovu potíže s pamětí. Možná mi hloubky nesvědčí.

Přijímací hala byla povážlivě tichá. Perletové stěny zdobily plachty se znakem řádu Erëshan – stříbrné dračí oko v ozubeném kole na oranžovém podkladu. Kradmo jsem se rozhlížela po Lie nebo Ondrovi. Někde se mi ztratili.

Do haly vstoupil muž ve stříbřité uniformě s červeným pruhem šikmo přes hrud'. Tvářil se hrdě, jako by snad velel celému světu.

„Vítám zde nové členy řádu Erëshan. Doufám, že budete jen přínosem.“ Prohlížel si nás, oči přimhouřené. Vedle něj stála Jera. Stejně ledovým pohledem si měřila kadety, jako by odhadovala jejich potenciál. Dva oranžové pruhy na její hrudi značily, že pan Červený pruh je její nadřízený. Aspoň to jsem si z prospektu, který jsem v letadle dostala k přečtení, zapamatovala. Tajemní mají hodnoty odlišené barvami. Muž hovořil Centrálem, oficiálním jazykem Tajemných hned vedle angličtiny – další informace z prospektu.

Thoris, Jeřin partner v řádu, stál po jeho levici a díval se někam do dále.

Uniforma mě kousala, jako by byla ze skelné vaty. Nevěděla jsem, proč jsem tak nervózní, ale zdálo se mi, že tu ztrácím čas. Musím přece najít Ondru a Liu. Uklidnit se po cestě. Vybalit si věci – i když nevím, kde mám zavazadla. Pocit, že tu nemám být, byl tak urputný, že jsem si musela za zády bolestivě sevřít ruce, abych nevystoupila z řady.

„Vezměte na vědomí, že akademie řádu je součástí města Íllysea,“ pokračoval Červený pruh. Nelíbil se mi, ale nedokázala jsem určit proč. Vysvětloval zrovna bezpečnostní opatření, když moji pozornost upoutal klenutý strop. Třpytil se jako vnitřek obří lastury. Stálo nás tu kolem třiceti a já konečně zahlédla Ondru. Stál ve třetí řadě, jen kousek ode mě. Ulevilo se mi.

„Výuka sestává z praktické, teoretické a mentální části,“ uslyšela jsem Jeru a trhla sebou. Nepostřehla jsem, kdy se ujala slova. „Každý z vás dostane mentora, který bude dohlížet na váš výcvik.“

Jera vyhlásila rozchod a pokynula mi, abych ji následovala. Rudý šál na jejím krku vlál a kroutil se jako neposedný had. Zamračila jsem se. Jera na sobě nikdy neměla něco barevného a už vůbec ne něco, co by nepatřilo k uniformě. Divné.

Dovedla mě do strohé místnosti, kde byly jen dva sedáky a nízký stoleček.

„Běž dál, máme spoustu práce.“

Na nic jsem se neptala. Možná jsem ještě byla trochu mimo z náročné cesty. Sedla jsem si a prohlížela si Jeřinu napjatou tvář. Zdála se mi jiná. Víc nervózní. Nepřirozená.

„Musím s tebou něco probrat. Uvolni se, chci odhalit rozsah tvých mentálních schopností. Prosím, zavři oči a najdi mou mysl.“

„Počkej. Co se mnou chceš probrat?“ Vyjelo to ze mě, jako bych mluvila spíš s kamarádkou než s učitelkou.

„Nepočká to po meditaci?“ Pak si povzdychla. „Jste tu kvůli výcviku, ne kvůli zábavě. Nebudete s Ondřejem bydlet spolu. Ale jako Erk'h řádu mám pravomoci tvořit dvojice. Vy dva budete bojová dvojice.“

„Aha. Tak děkuju, Jero...“

„Každý z dvojice musí umět něco jiného. Ale do akce pak musíte být sehraní.“

Odvrátila jsem se. „Takže se budeme vídat míň než dosud.“

„Je to jen na pár měsíců. Co znamená pár měsíců v délce života?“

„Pro mě hodně.“

Pousmála se. „Jsi mladá. Až ti potáhne ke stovce jako mně, bude měsíc jen zrnko prachu.“

Zarazila jsem se. Ke stovce! Vždyť Jera vypadala jako atraktivní třicítka.

Natáhla ke mně ruce. „Teď už ale musíme přejít k meditaci. Na otázky bude času dost.“

Nevzpomínala jsem si, co se stalo, když jsem Jeru chytila za ruce. Chvilí mě sledovala obezřetnými hnědými očima a pak vše pohltila tma. Jako by někdo zhasl celý svět.

Přestala jsem cítit tělo, ale kupodivu mě to neděsilo. Jera už mě nedržela za ruce, hrubé okraje sedáku mě netlačily do lýtek. Připadala jsem si zvláštěně lehká. Vznášela jsem se. Najednou neexistovalo nahoře ani dole. Vtom mě oslepilo světlo. Malá tečka v temnotě. Jasnila a vzápětí se rozsvítila druhá, třetí, desátá. Nešlo je spočítat.

Pohltil mě vesmír, nic jiného to nemohlo být. Nádherný, obrovský, plný pulzujícího života. Pohlédla jsem na svoje ruce, ale žádné tam nebyly. Ať jsem se otáčela jakýmkoli směrem, nezahlédla jsem ani kousek svého těla. Přitom existovalo. Stejně jako podivný vánek, co mě hladil po tvářích.

Byla jsem vědomí v nekonečnu.

Hvězdy se začaly smršťovat do velkého zářivého bodu. Světlo mě bodalo do očí. Vzápětí mě pohltilo. Ochladilo se a vzduch mi připadal vlhký přicházejícím deštěm.

„Otevři oči.“ Prostorem se rozlehl hlas mojí mamky a já ji poslechla. Viděla jsem sama sebe. Bylo mi tak pět, ležela jsem na zemi a řvala jako tur. Rozbila jsem si koleno.

„Nebřeč, v životě jsou i mnohem horší věci,“ šeptala mi do ucha mamka. „Věci, které se nedají vrátit, ale musí se za ně platit.“ Zvedla kolo bez přídavných koleček a očistila ho. Bylo to tak skutečné... Ale něco mi nesesedlo. Chtěla jsem se té holčičky dotknout, vědět, že je opravdová. Jakmile jsem udělala krok, mamka se ke mně otočila. „Opustila jsi mě! Dobré matky se neopouštějí!“

Lekla jsem se jí. Snažila jsem se utéct pryč, ale ztěžkly mi nohy. V panice jsem se otočila. Země se se mnou houpa-la. Mamka běžela za mnou, obličej stažený v děsivé grimase. Málem se mi z toho pohledu zastavilo srdce.

Náhle se mi zatmělo před očima a rozhostilo se ticho. Jakoby někdo přepnul program ovladačem, protože ho scéna nudila. Ucítla jsem benzin, močí nasáklou omítku, smog a prach. Rozkašlala jsem se a otevřela oči. Skláněly se nade mnou oprýskané fasády domů, mokrou silnici pokrývalo bahno. Ulicí halila noc bez hvězd. Na tohle místo se nedalo zapomenout.

„Chytím tě, ty děvko!“

Běžel ke mně. Radek. Kluk, kterého jsem poznala v klubu Doupě a nechala jej zajít příliš daleko. Šklebil se jako moje mamka. Zatrnulo ve mně. Je to zkouška? Tohle už se přece stalo!

Stála jsem na místě a čekala. Vítr ke mně zavál pach cigaret. Třásky se mi nohy. Rozum mi velel utéct. Rychle! Radek

už byl skoro u mě... Ale pak zabočil vlevo a vůbec si mě nevšiml. Vydechla jsem úlevou.

Uslyšela jsem šramot a zvláštní škrábavý zvuk. Vyběhla jsem za roh a zděsila se. Spatřila jsem sama sebe opřenou o stěnu, s vystrašenýma očima a ještěrem přísátým na hrdle. Tak dlouho jsem na tuhle chvíli nepomyslela. Vlastně jsem o útočnickovi nic nevěděla, jen že to byl muž závislý na lidské krvi. I teď jeho tvář skrýval stín.

„Za svůj život vděčíš mně!“ Napjala jsem se jako struna. Ten hlas patřil Alarovi. On tu ale nemůže být! Ne. Určitě umřel. Už se mě nikdy nedotkne. Strach se do mě zakousl jako hladový vlk. Pak moje druhé já ten cizí ještěr pustil. Tvář neurčitých rysů zbrocenou krví. Vystrašeně se podíval za mě a zmizel.

Suše jsem polkla. On je vážně za mnou, že?

„Co tu děláš, ještěřičko?“

Mluví na mě! Sevřelo se mi hrdlo a najednou jsem se nemohla nadechnout.

„To se na mě ani nepodíváš?“ Hlas mu podbarvil smích. Roztrásla jsem se a zpanikařila jako zvíře lapené v kleci.

„Tak tohle na tebe platí.“ Zastřený hlas rozhodně nepatřil Alarovi. Vytrhlo mě to z šoku. Přece bych se nebála pitomé vzpomínky! Na jazyku se mi rozlila slaná chuť moře, cítila jsem svěží brízu, která mi pročistila mysl. Nebudu křičet ani utíkat.

Alar tam stál v suknicí z nejjemnější černé kůže. Jeho křivý úsměv se mi vryl do paměti. Oči se mu leskly a jeho výraz sliboval muka, jaká jsem ještě nezažila.

Jsem statečná. Je to jen vzpomínka!

Unikla mi slza, pak druhá, třetí. Vypadal tak... opravdově. Blížil se ke mně. Kamínky mu skřípaly pod nohama.

„Nech mě být!“

Chytil mě pod krkem a pomalu mě tlačil dolů na kolena. Poškrábala jsem mu paže. Nemohla jsem popadnout dech. Jeho ledový stisk ze mě vymačkával život. Alar mrtvolně páchl, jako by se právě vyhrabal z hrobu.

„Je čas, abych si tvůj život vzal zpátky.“ Tesáky se blížily k mému hrdlu. Oči mu temněly. *Zabije mě! Pomozte mi sakra někdo!*

Alar překvapeně vytřeštil oči. Z jeho hrudi trčela špička meče, ale žádná krev se neobjevila. Proměnil se v divného ještěra z brněnské uličky, potom v Radka a hned zas v mamku. Nic jsem nechápala. Neodvažovala jsem se pohnout. Ulice se před mýma očima rozplynula jako dým. Postava, znovu s tváří Alara, si s nevěřicným výrazem klekla a potom se svezla na stranu mezi rezavé dráty. Vzápětí se proměnila v Jeru. Zamrkala jsem a spatřila Thorise vytahovat z Jery čepel meče.

„Co to sakra...“ Zatočila se mi hlava. Thoris právě zabil Jeru!

Někdo mě objal. Pevně. Jeho vůně mi připadala povědomě ostrá a přitažlivá. Ondra.

„Jsi v pořádku? Konečně jsme tě našli!“

Vedle mě si klekla Lia a konejšivě mě hladila po vlasech. Něco se jí lesklo na tváři. Plakala?

Zrychleně jsem dýchala. „Co... co se to děje?“

Do mého zorného pole vstoupila další postava. Jera. Ucukla jsem. No do háje. Stála tu živá a zdravá. Teď už jsem nechápala vůbec nic.

„Jak... jak je to možné, vždyt’...“ koktala jsem. Ondra s Liou mě objímali, jejich těla byla to jediné skutečné v tomhle blázinci.

„To nebyla Jera, koho jsem zabil. Jen se podívej,“ ukázal Thoris na mrtvou ženu na zemi. Za Ondrovy pomoci jsem se posadila. Byli jsme v nějakém smradlavém kumbále, většinu prostoru zabíraly neoznačené krabice a dřevěné bedny. Na zemi ležela žena s bledou kůží, pod níž prosvítaly žíly. Vlasy měla bílé, z pootevřených úst jí čněly tesáky. Dlouhé nehty zapilované do spárů vypadaly nebezpečně. Měla na sobě ptylovité hnědé hadry. Už nevypadala jako Jera.

„Vassarqata,“ sykl Thoris a tvářil se znechuceně. Potěžkal meč, pak usekl mrtvole hlavu a končetiny. Všechno se to stalo

tak rychle, že jsem ani nestihla zareagovat. Zbraň musela být ostrá.

Pak Thoris očistil čepel o roucho té stvůry. Všimla jsem si vyrytých značek na čepeli. „Už jsem přestal věřit, že kdy existovaly.“

„Řekne mi už někdo, co se stalo? Vždyť to ještě před chvílí byla Jera a tohle...“ Chtěla jsem máchnout rukou, ale tělo mě neposlouchalo.

„Jani,“ naklonil se ke mně Ondra. Hlas se mu chvěl. „Hledali jsme tě celý den. Všiml jsem si tě v přijímacím sále, ale pak jsi zmizela.“

„Vše, co jsi od té doby prožila, byla jen iluze,“ řekl Thoris a nalil na tělo té ženy čirou tekutinu. Jeho tvář se zachmuřila, když se odvrátil od rozkládajících se ostatků. „Vassarqata obět' uvězní v iluzi a nasytí se její duší,“ dodal tiše. „Je zá-zrak, že ještě žiješ.“

Pozůstatky Vassarqaty se během chvíle rozpadly v prach.

KAPITOLA 2

Jana

Vassarqata. To slovo jsem pomalu nedovedla vyslovit. Sotva mě Ondra vynesl z kumbálu, poznala jsem, že mě ta potvo-
ra zatáhla někam do skladiště. Přitiskla jsem se k Ondrovi
ještě víc a rozhlížela se. Co když je jich tu víc?

Sáhla jsem si bezděky na krk. Nic tam nebylo. Zachvěla
jsem se. Ochranný amulet, který jsem dostala od věštkyně
v Zarně, jsem ztratila v bitvě. Měl přece ochránit moji duši...

„Proč si vybrala mě?“ Můj hlas zněl jako šepot, ale Thoris se ohlédl. „Vassarqaty si vybírají nejslabší článek řetězce. Jsou přitahovány k tomu, kdo má za sebou nějaké trauma. Vycítí, čeho se nejvíc bojí, a zaútočí.“

Slabý článek. To jsem já.

Promluvil jen Thoris, Jera šla tiše za námi. Asi ji zasáhlo, když viděla přízrak se svojí tváří. Musela jsem si přiznat, že jsem v tu chvíli nevěděla, jestli s ní ještě dokážu někdy být sama.

„Ale jak věděla o Jeře? Chovala se jako ona.“

„Nikdy to není přesná kopie, přemýšlej, určitě si vzpomeneš na nějaké anomálie.“

Vzpomněla jsem si na Ondru, jak jen tiše stál a ani se po mně neohlédl. Na Jeřina nadřízeného, který tak rychle zmizel, na šátek, který vlál v neexistujícím větru. A už vůbec jsem netušila, jak jsem se dostala do přijímacího sálu. A Lia... zmizela mi z dohledu chvíli po ponoření.

„Já... jsem zmatená. Pamatuju si, že jsem byla na zahájení. Přijímací sál se trpytil jako vnitřek lastury. Viděla jsem muže s červeným pruhem na hrudi...“ Hlas mě zradil, jen jsem zírala do prázdna. Co byla skutečnost a co lež? Co posledního byla pravda?

Thoris se zastavil. „Máme takový přijímací sál. Včera tam proběhlo zahájení výcviku Nižší úrovně, kam teď patříte. Oficiálně vás tu přivítal velitel Illerk Ravst. Má na starosti základnu Erëshan II i přiléhající akademii.“ Odmlčel se. „Všiml jsem si tě na zahájení mezi ostatními. Pak jsi zmizela. Vassarqata zřejmě jen pokrivila tvé vnímání skutečnosti, dokud neměla prostor se tě zmocnit. Otázkou je, proč to udělala.“

„Jsou to ďasové?“ zašeptala Lia, která celou dobu svírala svůj amulet na kožené šňůrce.

Thoris zavrtěl hlavou. „Netuším. Vassarqata znamená Zloděj duší nebo Požírač duší. Umí číst naše myšlenky a dokážou nás uvěznit v dokonalé iluzi.“ Znovu se na mě pronikavě podíval. „Je mi záhadou, proč tě nechala částečně vnímat skutečnost. Buď neměla dost sil, nebo jsi jí nějak vzdorovala. Nemáme to ale jak prověřit.“

Takže přece jenom všechno nebyla lež. Trochu se mi ulevilo.

Lia se postavila Thorisovi do cesty. Podezíravě se na něj mračila. „Jak to všechno víte? Pověr o ďasech, kteří kradou duše, jsou desítky. A každá popisuje jiný způsob, jak ještěra uhranou. Jsou v pohádkách, kterými se straší malé děti. Ďasové, Iluzionisté sedmého pekla, Zevranův pařát.“

„Každá pověra má reálný základ. Říkáme jim Vassarové, Vassarqaty. Netuším, kde se tu vzali. Možná je opravdu stvořil Zevran, možná ďasům jen slouží k pozření co největšího množství duší. Jedna věc je ale jistá. Nikdo už na ně nevěří. Nikdo se o nich neučí. Nikdo je nezná. Jestli nebudeme připraveni, svět se nenávratně promění.“

Děsilo mě pomýšlení, že existují horší stvoření než bestie, horší osud než šílenství – ztráta duše. Bolí to vůbec? Cítila bych, jak ze mě mizí duše? Snad by mi unikala síla z těla, možná bych viděla sama sebe, jak opouštím tělo. A pak... pak by nastala tma. Napadlo mě, že člověk i ještěr by po ztrátě duše vypadali jako po lobotomii. Jen schránka schopná přežívat. Srdce dál bije, ale osobnost je pryč. Nebo snad zemře i tělo?

Zvedla jsem hlavu z Ondrova ramene. „Proč zaútočili teď? Pokud jsou tak mocní, proč o nich nikdo neslyšel?“

„To teprve musíme zjistit.“ Thoris působil vyrovnaně. „Vyhledali jsme Vassary před více než stoletím. Byli součástí Doby temna. Vassarové se stejně jako Černí báli vody. Nikdo je tu nehledal.“

„A to už neplatí,“ dodala Lia. Byla jsem ráda, že je tu se mnou.

„A jak mám poznat realitu od iluze?“ zeptala jsem se.

Nikdo mi neodpověděl. Lia si však sundala nefritový přívesek v kovové kličce a koženou šňůrku mi přetáhla přes hlavu. „Bude tě ochraňovat.“

Ondra mě donesl do pokoje s výhledem na temné hlubiny. Všimla jsem si malého umělého krbu ze zeleného kamene připomínajícího mramor. Byla to jediná zdobná věc v pokoji. Většinu místa zabírala dvoulůžková postel se zeleným povlečením, noční stolek, psací stůl a šatní skříň. Vypadalo to jednoduše a účelně, jako pokoj na ubytovně. Aspoň jedna věc mě potěšila. Vzhledla jsem k Ondrovi. „Bydlíme spolu?“

Thoris za mnou si odkašlal. „Samozřejmě, nejsme internát. Všichni jste tu dospělí jedinci. Zůstaňte tady, večer bude

zasedání Nejvyšší rady. Budeme tě potřebovat jako svědka, Jano.“

Na větší odpočinek než pár hodin nebyl čas. Uklidnila jsem se aspoň natolik, abych vnímala, kde a proč tu jsem. Od Thorise jsem totiž dostala zařízení, které vypadalo podobně jako tablet. Obsahovalo základní informace o výcviku, pravidla a povinnosti.

Jakmile si všechno přečtu, bude na mně, jestli budu souhlasit. Řád není možné opustit, dokonce ani v případě selhání při výcviku. Našli by pro mě jiné zařazení dle potřeby a mých schopností a na záपěstí bych dostala stříbrný pruh, znamenající službu do konce života.

Pravidla byla jasně daná – žádné výtržnictví ani drogy. Za to bychom dostali napomenutí a při závažnosti prohřešku to mohlo vést i ke stříbrnému pruhu.

Podle dalšího popisu Jera povede moje kroky k závěrečné zkoušce, po jejímž složení dostanu tetování řádu Erëshan – dračí oko v ozubeném kole. Erëshan je řád zaměřený hlavně na boj a infiltraci. Pokud bych se chtěla věnovat technologiím nebo laboratornímu výzkumu, mohla bych požádat o přeložení. Přišlo mi zajímavé, že řády si rozdělily pole působnosti. Řád Tetha měl na starosti komunikační technologie a řád Senesch soustředil vědce přírodních oborů a genetiky. Katha se zaměřovala jen na bojovníky, kteří působili mezi ještěry. Tashen zase cvičil bojovníky věnující se ochraně před lidmi. A poslední Betha si vážila výřečnosti a věnovala se diplomacii v politice.

Každý den budu navštěvovat teoretické a praktické lekce ze všech oborů, které jako bojovnice musím znát. Snídaně, oběd, večere i dny volna, všechno mělo přesný řád. Stejně tak se návštěvy Íllysei musely hlásit písemně. Povolené byly v osobním volnu třikrát týdně a poprvé nás z budovy akademie pustí až po třech týdnech. Aspoň někdy se tak dostaneme i ven.

V akademii existovala Nižší a Vyšší úroveň kadetů. Zařadili mě do Nižší společně s Ondrou. Tady začínali výcvik

všichni dospělí nováčci v řádu. Liu přijali do Vyšší úrovně, kam postupovali kadeti s dokončeným základním výcvikem.

Studium znamenalo riziko, těžké zkoušky a plnění rozkazů. Mám na to? Doufám, že ano.

Než mě Ondra s Liou odvedli do poradního sálu, potvrdila jsem, že souhlasím s podmínkami. Zvládnou výcvik a stanu se členem řádu. Budu bojovnicí, budu mít sílu i prostředky k ochraně druhých.

Čekala na mě Nejvyšší rada Erěshanu. Došli jsme do kruhové místnosti s průhledným stropem, který vypadal jak temné oko. U stěn stály lavice ve vzestupných řadách, ale jen ty přímo před námi byly obsazené. Muselo tu být nejméně dvacet členů řádu Erěshan.

Všimla jsem si muže s červeným pruhem šikmo přes hrud. Illerk. Velitel tohoto komplexu, akademie Erěshan II. Vypadal přesně jako pan Červený pruh z mojí iluze.

Thoris mě zavedl do středu místnosti a sám si pak sedl do lavice na jejím okraji. Čekalo se na moje svědectví o Vas-sarqatě. Ondra stál za mnou, položil mi ruku na rameno. Lia na mě povzbudivě mrkla. Cítila jsem se jako v soudní síni. Setřásla jsem nepříjemný pocit bezmoci. Byla jsem oproti Radě jako malá, bezmocná muška.

Řekla jsem jim všechno. Jenže jednou jim to nestačilo, museli to slyšet několikrát a do nejmenších podrobností. Připadala jsem si přede všemi tak odhalená a ponížená. Strach na mě dolehl pokaždé, když jsem se zmínila o Alarovi. Pokaždé, když mi došlo, že jsem se z té iluze nikdy nemusela probrat, že jsem mohla zemřít ve vzpomínce na to, jak mě omámil uprostřed bitvy o Zarnu, jak mě kousl a znásilnil. Na jeho pach, který mi ulpěl na kůži. Občas jsem měla dojem, že ho ze sebe cítím, i když mi rozum říkal, že to není možné.

„Již máme všechny potřebné informace, ctěná Jano, děkujeme,“ promluvil muž, který seděl v první řadě. *Mardhas Per-ke* – stálo na cedulce na stolku před ním. Měl na sobě stříbrný

plášť sepnutý stříbrnou sponou osazenou safírem. Jeho háv byl bohatě vyšívaný kobaltovými a fialovými nitěmi. Pod ním se leskla stříbřitá uniforma. Asi někdo důležitý – přes hrud' se mu táhly tři červené pruhy.

Sedla jsem si vedle Lii a ulevilo se mi. Mám to za sebou.

„Tohle je závažná situace,“ promluvil Mardhas. „Mnozí z nás se v Době temna ještě ani nenarodili. Proto jsem povolal z odpočinku Querea Täckdirfâra, Posledního válečníka. Potřebujeme vědět, proti čemu přesně stojíme.“

Ze dveří na okraji místnosti se za podpory mladé ženy vybelhal stařík. Opíral se o hůl, ale jeho šedivé oči byly bystré. Byl zahalený do dlouhého pláště, pod kterým se matně leskla stříbřitá uniforma. Tomu se teda říkalo věrnost.

„Věděl jsem, že mě jednoho dne budete potřebovat.“ Staříkův nakrápľý hlas mi rezonoval v uších. Nikdy jsem neviděla tak starého ještěra. Jistě, stáří se dotkne každého, ale i král Zarny nebo Thoris vypadali mladě. Tomuhle muselo být tak sto padesát. Obličej mu brázdily hluboké vrásky. Četla jsem, že Hnědí ještěři se můžou dožít nanejvýš sto šedesáti let a Červení sotva sto padesáti.

„Chcete vědět, jak jsem ty potvory dostal, že jo? Tak to máte štěstí, že mi paměť ještě slouží.“ Odkášlal si. „Pro začátek, tyhle pijavice útočí buď samy, nebo ponejvíc ve třech. Nechtějí se dělit o kořist. Každá z nich poslouchá Královnu. To si dobře pamatujte. Pokud není Královna, jsou z nich zmatené trosky. Taky brzy umírají a je snadnější je zabít. Říkám snadnější, ne že pochípají samy od sebe.“

„Základy jsou nám známy, potřebujeme vědět, jak se před nimi chránit. Kronikáři pokaždé uvádí něco jiného. Nemůžeme si dovolit experimentovat,“ přerušil ho Mardhas. Mluvil za celou Radu.

Stařík udeřil holí do země, až to zadunělo. „Buď mě to necháte dovyprávět, nebo si na to přijďte sami. Mně už na tomhle světě zbývá jen chvíle, odsloužil jsem si svoje.“ Štětinatá bradka se mu třásla. Všimla jsem si na jeho hrudi několika vyznamenání. Na krku měl zkrabacené tetování.

„V roce 2141 Nového věku jsem byl povýšen na hodnost Erk'h. Byl to rok plný krve, závodilo se s pijavicemi kdo s koho. Jakmile jsme některou zapíchlí, vyrojilo se deset dalších. K tomu nám dávaly na prdel klany Černých. A právě v tomhle roce se mi podařilo zničit Královnu Vassarů.“

„To je nám známo...“

Zarazila jsem se. Rok 2141 ještě přece nebyl. „*V lidském letopočtu je to rok 1897*“, poslal mi myšlenku Thoris, jako by věděl, nad čím dumám. Neuklidnilo mě to.

Stařík zašermoval prstem a přerušil Mardhas, který se stihl jen zamračit.

„A víte jak? Nevíte. Jste Nejvyšší rada Erëshanu, a přitom vám teče mlíko po bradě. Do poslední chvíle na mě Královna zkoušela své triky. Dobrovolně jsem jí nabídl vlastní duši! A víte proč? Protože jsem spojil řád Tetha s klanem Hada. Já zaměstnal Královnu a Gar Anoghor ji zapáchnul.“ Skřehotavě se zasmál, oči mu svítily. „Za pomoci Černých ještěrů jsme vyhledali Vassary.“

Radní se mračili a zřejmě se dohadovali v myšlenkách. Taky mě to zaskočilo. Spojenectví s bestiiemi? To mi znělo jako šílenství. Přesto jsem staříka ohromeně pozorovala, jako každý v místnosti. Tenhle muž pomohl zabít královnu Vassarů. Odolal iluzím.

„A jak se jim máme bránit?“ zeptal se Mardhas. Hlas měl klidný, jako by ho předtím stařík nezaskočil. „Spojenectví s Černými není v současnosti možné. Ne po událostech na povrchu. Je dokonce možné, že Gar Anoghor už nežije.“

Stařík si odfrkl. „Ten přežije všechno. Doba se mění, Mardhasi. Všichni se měníme. Já vás do ničeho nutit nebudu. Tak to abych vám řekl, jak se bránit, co?“

Mluvil jako o závod. Vysvětlil, jakým způsobem je nejlepší Vassary zabít a jak se chránit proti jejich vlivu. „Chce to hodně cviku a mít u sebe neustále něco z hematitu. Rezonance kamene znesnadňují jejich vliv.“

Jenže ani on nevěděl všechno a žádné metody nebyly sto-percentní.

Thoris nás doprovodil zpátky do pokoje. Všimla jsem si, že na stěnách kolem zasedací místnosti jsou barevné mozaiky bitev, vyobrazení dračích bohů a mořských hadů. Chtěla jsem si na ně sáhnout, pohládit ty drobné detaily šupin, ale jen bych zdržovala. V chodbě, kde jsme měli s Ondrou pokoj, žádná výzdoba nebyla. Jen holé kamenné stěny. Zelený pruh na dveřích ukazoval, pro koho jsou pokoje určené, a číslo na nich mě bude provázet celý rok. Moje byla dvanáctka.

Umělé světlo mi tu dráždilo oči. Komplex řádu i s celou akademií byl vystavený ve skalách poblíž propasti Modrý spár. Dno oceánu odtud bylo jen pár stovek metrů, takže za okny panovalo šero.

„Oba se naučíte, jak prohloubit mentální schopnosti,“ vyprávěl cestou Thoris. „Musíte umět číst řeč těla a projev chování. Jano, máš dobré předpoklady. Než jsem od tebe tu potvoru odtrhl, bojovala jsi. Tak to má být. Odpočínáte si, Rada nechala v celé Íllysei i v akademii instalovat senzory tělesného tepla. Pokud projde Vassarqata, chytíme ji.“

Ze všech těch informací mi šla hlava kolem. S Liou jsme se spěšně rozloučili, až mě mrzelo, že tak brzy. Musela rychle napsat otci do Larie. Napadlo ji, že pokud jen jeden z Tajemných věděl takhle citlivé informace o Vassarech, bylo zřejmé, že minulé generace veškeré vědění záměrně zničily. Kdoví-proč. Přežily jen pověry.

Představa pálení knih mě děsila.

Nemohla jsem usnout. Ondra mě objímal, ale stejně jsem měla mysl jako na trní. Vassarqaty. Požírači duší. Byli legendou jako upíři v lidském světě. Nemrtví se studenou kůží. Jediné kousnutí znamenalo zatracení. Něco horšího než smrt, horšího než šílenství. A jedna z nich si mě málem dala k obědu.

Během posledního měsíce mě všude doprovázel Ondra nebo Lia. Na snídani, oběd i večeři. Byl to nezvyk, chodit si pro jídlo do jídelny. Kdo nepřišel, nejedl. Bylo to ale jediné místo, kde jsme se mohli v klidu sejít a popovídat si. Aspoň na chvíli.

Neustále jim blikaly digitální hodinky, aby je upozornily na další lekci. Ty moje zatím ukazovaly jenom čas a mohla jsem s nimi platit jídlo nebo otevírat dveře. Plochý, ocelově šedý náramek se zeleným pruhem mě studil na kůži.

Ondra chodil s ostatními na praktické i teoretické hodiny a u mě Rada rozhodla, že začnu pouze teorií, abych měla čas vzpamatovat se po útoku Vassarqaty. Což znamenalo knihy, spoustu knih. Díky nim jsem zapomněla, že se na chodbách ohlížím přes rameno, že mám noční můry, kde ze mě bledá žena vysává duši. Někdy mi to připadalo, jako bych ztrácela cit v jednotlivých částech těla, jindy jsem seschla jako kůra starého stromu a jednou, to bylo nejděsivější, že mě unikala podivná barevná mlha a nedalo se to zastavit. Pokud mě ve snech nemučila Vassarqata nebo Alar, zjevovaly se mi tváře zabitých mužů a žen z bitvy u zarnských bran.

Nikdy se mi nepodařilo zachránit Eldara. Zdávalo se mi, že vidím, jak jej zasáhl šíp do hrudi, jak klopýtá a padá a já k němu nemám sílu doběhnout. Jako by nás dělila neviditelná zeď. Chyběla mi jeho klidná přítomnost, jeho příběhy.

Každou noc jsem se budila s křikem a Ondra mě utěšoval. Měl se mnou trpělivost.

Hledala jsem v knihovně akademie o ďasech, Požíračích duší a Iluzionistech sedmého pekla. Nenašla jsem tu nic. Jen pár holých vět o zatracených dracích, jejichž jména si už nikdo nepamatuje. Takže Vassary opravdu vymazali z historie. Nemělo by se spíš vítězství nad nimi zapsat do dějin? Nevzdala jsem to a hledala dál. Každý svazek byl zajímavý, ať už pojednával o léčivých bylinkách, starodávných zbraních nebo mýtech a pověstech z různých koutů světa.

Líbila se mi legenda o jelenovi s parožím ostrým jako pilky, který střežil Basský průsmyk v busqurských hvozdech. Pořád jsem si zvykala, že Busqur je Asie a Gayias Evropa. Nejvíc mě však zaujalo mocné Assaurské impérium. Patřilo Hnědým ještěrům a na červenou rasu se pohlíželo jako na otroky. Zelení se jich obávali a dlouze s nimi válčili. Neúspěšně.

Impérium ovládalo před tisíci lety celý Gayias, vzkvétalo a pak náhle padlo, jako starověký Řím nebo Mayové. V různých knihách se psalo, že za to mohl poslední císař Reyst, který neměl následníka. V knize *Zlatý věk* zase Mur z Tyramu předestřel svůj názor, že impérium bylo v rozkladu celá desetiletí, Červení chtěli svobodu a stejná práva jako Hnědí a ani případný Reystův dědic by rozpad společnosti nezastavil. Po zániku Assaurského impéria vznikla samostatná země Červených ještěřů Attoner, který se rozpínal v západní části Gayiasu. Zchudlé provincie Hnědých ještěřů neměly sílu ani prostředky jim v tom zabránit.

Se zájmem jsem si pročítala letopočty důležitých událostí na posledních stranách knihy. Ale nechťelo se mi věřit, že by Mur z Tyramu zažil vzestup a pád celého impéria, které přetrvalo 3 369 let.

Jera se mi vyhýbala a pokyny ke studiu mi posílala písemně. Měla dojem, že by mě její přítomnost mohla rozrušovat, ale spíš mi to připadalo, že se nevyrovnala s tím, jak Thoris zabil její dvojnici. Věděla jsem, že Jera by se záměrně nepitvala v mých traumatech, ale nedala si říct. Snad ji to přejde.

Po dvou týdnech jsem dostala zprávu od Thorise.

Ctěná Jano Eenyëlis,

do dnešního dne jsme zabezpečili celé město i akademii řádu. Povrch jsme dostatečně informovali, ale přesto od nich nedošla žádná zpráva o pohybu Vassarů. Toto není obvyklý průběh situace. Máme podezření na hnízdo v oceánu, kde se Vassarové uložili ke stoletému spánku. Královna se nyní musí zdržovat na povrchu.

Doufám, že začneš i praktický výcvik. Prosím Tě o diskrétnost. Nepotřebujeme paniku.

Abych nezapomněl, Jera Ti hledá nového mentora. Příští dny se Ti přijde představit Orissy.

Oči otevřené, smysly připravené.

Thoris Averages, Erk'h Erëshan

KAPITOLA 3

Jana

Den za dnem jsem si zvykala na nový režim. Čím dál víc se mi stýskalo po lelkování v zahradách, po lovení a mumraji Reshaqova náměstí. Zarna žila, byla plná barev. Tady na mě koukala šed' kamenných stěn nebo sterilní bílá.

Za dva dny jsem se měla zapojit do výcviku s ostatními. Nevěděla jsem, jestli mi zbude volný čas, tak jsem navrhla výlet do Íllysei. Nemohla jsem se dočkat, až prozkoumám město u dna oceánu. Lia byla tím nápadem nadšená. Myslím, že její profese pozorovatele je pro ni koníček.

„Tady jsem, Lio!“ zavolala jsem na ni. Chvíli se u vchodu do zahrady podezřívavě rozhlížela.

„Jsi připravená? Poplaveme.“

Přiběhla jsem k ní. „Jasně, přece se nenechám zastrašit pijavíci.“ Uvnitř jsem tak sebejistá nebyla. Jen Lia věděla, že usínám s jejím amuletem v dlani. Že mě děsí každý stín

a každý den se několikrát štípnu do ruky, abych si ověřila, že jsem opravdu vzhůru.

„Objevila jsem stezku, kde jsou svítící sasanky. Ten pohled bude stát za to.“

Chtěla vzbudit moji zvědavost, abych zapoměla na svůj strach, a dařilo se jí to.

„Už se těším. Z mého pokoje jdou vidět nanejvýš nejbližší škeble.“

Voda byla chladná a průzračná. Plavaly jsme kousek od sebe a na vsudypřítomný tlak jsem si začala zvykat.

„*Tam vpravo, kousek od propasti. Nádhera, že?*“ Podívala jsem se, kam Lia ukazovala. Chomáčky sasanek a další živočichové žili v naprosté symbióze a většina z nich zeleně a žlutě zářila. Nemohla jsem odtrhnout pohled od svítící pláně, táhnoucí se až k propasti, která vedla hluboko pod dno oceánu. Člověk měl chuť se těch jemných konečků dotknout a cítit, jak se obmotají kolem prstů. Byly by slizké a studené, nebo teplé a lepivé? Jen symbolicky jsem k nim natáhla ruku.

„*Kde jsi? Poplav, ať se taky někdy dostaneme do města,*“ pobízela mě Lia.

„*Kdybych měla aspoň potápěčské ploutve, byla bych rychlejší.*“

Zasmála se. „*Kdybys je měla, Jani, tak by se nám ve městě všichni smáli.*“

Íllysea se nacházela jen kousek od staveb řádu Erëshan, zapuštěných do hlubinných skal. Svítila barvami, které mě první den vábily. Aspoň to nebyla iluze.

Docela mě udivilo, že celé město se nacházelo opravdu pod vodou – představovala jsem si spíš nějakou kopuli, pod kterou se člověk může procházet. Všechny stavby měly oblý tvar a některé vypadaly trochu rozplácle – jako kloboučky hub nebo nějaké sasanky. Jejich stěny se mléčně leskly, ale nebylo vidět dovnitř. Vstupy do jednotlivých budov vedly pod úroveň cesty, snad aby měli uvnitř obydlí sucho.

Brána města nesla znak dvojhlavého mořského hada. Podle legendy had chránil první královnu Íllyseu. Stráže na nás jen kývly a nechaly nás projít. Měly jsme na sobě s Liou uniformy, takže se nám ještěři proplouvající kolem vyhýbali nebo klopili zrak, jako by se nás obávali. Našli se i tací, kteří nás přezíravě sledovali, jako bychom byly jen chaluhy omontané kolem jejich ocasu, nebo nás prostě ignorovali.

Chtěla jsem, aby mě Lia provedla městem jako pozorovatelka, která dostala za úkol prozkoumat Íllyseu a její obyvatele.

„Dorazila jsi do Íllysei. Na jaké místo bys šla úplně nejdřív?“ zeptala se mě a usmála se.

Rozhlédla jsem se po hlavní ulici za branou. Přímo před námi vedla cesta do nitra města a neustále se větvila v malé odbočky a uličky.

„Na náměstí?“

„Přesně tak. Na náměstí jsou trhy a ty jsou nejdůležitější součástí města i vesnice. Zjistíš tam, co se tu jí, jaká řemesla se tu provozují, obhlédneš místní zbraně a bylinky.“ Když Lia vyprávěla, oči jí zářily nadšením. *„Vidíš v dálce ty hradby z mušlí? Chrání Královskou čtvrt', takže bych řekla, že tu najdeme trhy dva. Jeden klasický, pro veřejnost a cizince, a druhý v Královské čtvrti, kde žijí bohatí měšťané. Myslím, že by nás tam mohli pustit, když máme uniformy.“*

Ukázala jsem na nejbližší kulatou lampu, která modře neonově světélkovala.

„Vidíš to osvětlení? Úplně tu chybí červená barva.“ Procházely jsme Myrinou ulicí, která podle ukazatelů vedla přímo na Rybí trh.

„Všimáš si dobře, červená je z celého spektra barev nejméně vidět, ale třeba modrou nebo zelenou tu uvidíme jen na krátké vzdálenosti.“

Protřela jsem si oči. *„Na ta světla si budu muset zvyknout. Chvilími mám pocit, že se tu všechno kolem mě míhá, a přitom za oknem i škeble vypadala ostře a nijak se nehýbala.“*

„Taky mám mžitky před očima, ale zvykneš si. Voda je neustále v pohybu. Lidi by tu neviděli tak ostře jako my, ale oceánští jsou ještě dál. Vidí pod vodou nejlíp ze všech ještěřů a světla je neoslepují, považují to za Aigenův dar.“

„Brýle by to vyřešily.“

Lia se zasmála a já s ní. Brýle a potápěčské ploutve. Byla bych tu za exota.

Vzápětí jsem omylem vrazila do ženy stojící u vchodových dveří do nízké budovy s označením III:::. Žena se na mě chtěla osopit, ale jen co spatřila moji uniformu, zmlkla, pokývla hlavou a našťavaně odešla. Nestačila jsem se jí omluvit, že si ještě zvykám na chůzi pod vodou a neodhadla jsem vzdálenost. Připadala jsem si vratce, jako na laně vysoko nad zemí, kde se do mě z každé strany opírá vítr. Jen tady zaskočily mořské proudy.

Něco mi ale přece jen uniklo.

Žena měla na kůži sem tam modro-zelené šupiny a na loktech, lýtkách a ocase se jí skvěly modrozelené ploutvičky. Křídla nesla jako hnědo-modro-zelený závoj a já za ní užasle hleděla. Ani tady v Íllysei kolem nás neprocházelo moc ještěřů s odhalenými křídly, jako by si snad všichni zvykli je pořád skrývat.

„Žijí pod vodou už moc dlouho. Změnili se.“ Skoro jsem Liinu myšlenku nepostřehla. Prohlížela jsem si Íllyseany. Mluvili spolu vysokým, pisklavým hlasem, z kterého mi záležaly uši. Jazyk jsem nepoznávala.

Ženy byly oblečeny lehce, sukně za nimi vlály jako nařasené plátky růží a vlasy si upravovaly do nespočtu drdolů, culíků a dredů. Žádná je nenosila rozpuštěné. Všimla jsem si, že si do nich vlétají různé ozdoby. Jehlice s mušlemi, trpytívé kamínky, mořské hvězdice.

Muži nosili jen krátké kalhoty s pruhem látky, který začínal u pasu a končil u kolen, zúžený do dvojité špičky. Pokaždé byl jinak zdobený a zbarvený. Lia si o oceánském národu Íkalahsá zjistila první poslední, a tak mi nadšeně vysvětlovala, že zbarvení parsu, toho pruhu látky s dvojitou špičkou

jako hadí jazyk, určuje postavení ještěřů ve společnosti. Do-
cela by mě zajímalo, jaká řemesla v zaplaveném městě asi
tak provozují.

„*Není to divné? Všichni tu chodí,*“ nadhodila jsem po chvíli.

„*Plavání uvnitř města je prý považováno za neslušné. Stej-
ně jako připlavat do města seshora nebo přes hradby. Stráž-
e by to vzaly jako napadení města a podle toho by jednaly. Mys-
lím, že jejich harpunám se raději vyhneme.*“

Na trhu bylo rušno, takže nám nezbývalo než se pomalu
prodírat úzkými uličkami mezi stánky a kamennými pultíky,
na kterých vlály praporky podle toho, jaké zboží nabízely.
Možná byly spíš jen na ozdobu, protože u pultu vždycky byla
destička, na níž Centrálem stálo jméno obchodníka a druh
zboží.

Lia mě nejdřív zatáhla k bylinkářce, poměrně mladé ženě
s dredy. Proud si s jednotlivými prameny pohrával, až vy-
padala jako medúza – jen někoho uhranout pohledem. Já se
zatím rozhlížela, protože Lia se pustila do debaty ohledně
čehosi slizkého a hnědého, co vypadalo jako kus shnilého
mechu. Mně se zvedl žaludek, ale Lia vypadala, jako kdyby
objevila poklad.

Kousek od nás vystavovala šperkařka malé vysušené kra-
by – jednoho měla dokonce na krku. Zaujalo mě to – Vaeta
z Íllysei nabízela tretky z mušlí, šupin různých barev a surové
perly. Všechno měla vetkané do sítě nebo uložené pod sklem,
aby jí zboží neodnesl proud. Co mě však překvapilo, bylo,
že tu nikdo neprodával zbraně větší než nože na ryby, pokud
jsem tedy nepočítala harpuny.

Když Lia konečně usmlouvala tu hnědou fuj věc, přišla ke
mně i s krabičkou navíc a úsměvem.

„*Tomu říkám úlovek. Veetrhhr, má to dezinfikovat a pomá-
hat hojit tržné rány. A působí to jen zamokra.*“

„*Když to říkáš.*“ Já bych se toho ani nedotkla.

Procházely jsme trhy nejméně dvě hodiny, abychom ob-
sáhly všechno, co se tu dalo najít. Jemné kartáče na čištění šu-
pin, sochy a sošky z podmořského kamene, svítící kamínky.

Všechno kolem mělo tajemný modravý až modrozelený nádech.

Spatřila jsme košíkáře, který pletl lana a košíky z vodních travin. Prodávaly se tu různé nádoby, jehlice, pomůcky ze žraločích a velrybích kostí, čerstvé ryby, i naporcované.

Daly jsme si k večeři dva pořádné kusy úhoře. Chutnalo to trochu jako kuře – syrové kuře –, takže já si moc nepochutnala, a jak to vypadalo, Lia taky ne. Nějak dlouho žvýkala, a než polkla, otrásla se jako pes.

„Příště vybírám jídlo já,“ řekla jsem a Lia dodala: *„Jen prosím žádné ježky. Mám se ráda.“*

Cesta do vnitřního města klikatě stoupala až k hradbám porostlým ostrými mušlemi. Míjeli jsme nízké domky bez oken, osvětlené jen podivnými krystaly v kostěných koších nad vchodovými dveřmi. Působilo to na mě tísnivě. Jak jsme stoupaly, bylo jasné, která část patří chudině a kde se nachází výrobní čtvrt' – byly nejméně osvětlené, kdežto Královská čtvrt' vypadala jako poprášená safíry a smaragdy.

Také stráží hlídkujících na ulici přibývalo. Královský palác na nás shlížel z kopce jako perleťový klenot.

Do Královské čtvrti nás stráže pustily bez problémů. Už po prvních krocích byl vidět rozdíl – domy měly dveře malované fluoreskujícími barvami a třpytivé ozdoby na oknech. Lamy tu svítily více barvami – rozeznala jsem zelenou, fialovou, růžovou a žlutou. Jako bych procházela ulicemi plnými duhy. Nejvýš zavěšené byly modré svítilny v klíčkách, které vypadaly jako vyrobené z mušlí.

Tady bylo centrum dění, Tyrsino náměstí, obrovský kruhový prostor, kterému uprostřed vévodila fontána připomínající ústí malé sopky, chrlící teplé bubliny.

Ukázala jsem na mladého muže, který někam spěchal. *„Vypadá, jako by mu na zádech seděla chobotnice,“* poslala jsem Lie myšlenku a ona se hlasitě rozesmála. No co, opravdu to tak vypadalo. Oceánští ještěři tu chodili v rozevlátých šatech a pláštích, sestávajících z jednotlivých čupků a provázků, které se kolem nich vlnily.

„*Mně spíš připomínají sasanku,*“ přidala se Lia, když popadla dech.

Oceánským ještěrům se na kůži stříbřitě leskly šupinky a já od nich nemohla odtrhnout zrak. Někteří je měli dokonce i na skráních.

Na náměstí se místo stánků nacházely kamenné obchody s luxusním zbožím. Drahé látky, šaty a pláště pošíité perlamy a šupinami, sochařství, řezbářství, apotéky a restaurace s výběrem darů moře.

Představila jsem si vnitřek škeblí. Houbovitou hmotu, kterou jsem kdysi dostala na pizzu, a raději jsem Liu odtáhla pryč dřív, než by se mohla rozhodnout dát si podmořský dezert.

Minuly jsme lázně i kino. Na těchhle budovách bylo jasně poznat, že je provozují Tajemní – stěny s minimem výzdoby, vše účelné, a jak jsem zahlédla, uvnitř se svítilo žárovkami.

„*Aspoň se tam dostaneme zasucha.*“ Lia ukázala na nápis na stěně kina. Vysvětlila mi, že pod celým městem vedou chodby Tajemných, které můžeme využívat jen my a privilegovaní občané z Královské čtvrti.

„*Super, nemusím jít na film promočená od hlavy k patě.*“

„*Kam se podíváme teď? Na podmořské mazlíčky?*“ Lia držela v ruce zalaminovanou brožuru. „*Dokonce je tu nějaká výstava podmořských masožravek. Posloucháš mě? Jani?*“

„*Promiň, zakoukala jsem se na hladinu. Je tak daleko, že ani není vidět, kde je hranice. Čím se tu vlastně platí?*“

„*Neboj, mám s sebou dost ilanů.*“

„*Íos, úklínééáseíí kláom!*“ Z toho zvuku jsem málem vyletěla z kůže. Jako by někdo přejížděl nehtem po tabuli. Pomalu jsem se otočila a vytřeštila oči na skupinu dívek. Tu vpředu jsem už někde viděla. Hnědé vlasy s modrými, zelenými a fialovými proužky, ploutvička na ocase.

„*Dobré jitro, princezno Naiklyn.*“ Lia pokývla hlavou s rukou na srdci, jak se slušelo. Tmavě zelený pruh na její

uniformě zazářil ve světlech lamp. Ta moje zatím žádný neměla, protože jsem s výcvikem ještě oficiálně nezačala.

Naiklyn. Princezna národa Íkalahsá, která přišla bojovat za Zarnu. Vzpomínala jsem si na její úzký meč, na její jiskřící oči, když mi děkovala za záchranu života. Jediná oceánská ještěrka, kterou znám. „*Zdravím princezno.*“

„*Potěšení je ná mé straně, dámy.*“ Všimla jsem si, že už tolik neprotahovala samohlásky, asi cvičila výslovnost. „*Jdeme se s mými kamarádkami trochu pobavit. Přidáte se?*“ Chichotala se přitom jako malá. Teprve teď jsem si všimla, že musí být mladší než já.

„*Nebó máte nějaký jiný program. Spólu?*“

Jak se vůbec odmítá princezna? Podívala jsem se na Liu. Kývla a pokrčila rameny. „*Pokud to nevadí, Výsosti.*“

Naiklyn se zašklebila. „*Ále, u chaluh, říkáte mi Naiklyn. Dneska, dámy, nejsám princezna. Žijeme jén jednou!*“

„*Právě,*“ odtušila jsem. „*Kam se poplave? Vypadá to, že jste se zábavou už začaly.*“

Princezna se znovu zachichotala. „*Jen trošku. Jdeme na Thyrovu smyčku. Nic nebezpečného.*“

Lia se usmála. „*O tom jsem něco četla...*“

Naiklyn se spokojeně zakřenila. „*Nebudete lítovat! Eenyělís, já umím být vděčná, a ještě jsem vás u mě doma pořádně nepřivítala.*“ Modrofialové oči se jí leskly, a tak jsem všechny obavy hodila za hlavu. Pamatovala si moje druhé jméno. Třeba bude zábava a já se potřebovala uvolnit. Aspoň na chvíli zapomenout.

Nikdy v životě jsem neviděla podmořskou horskou dráhu. Nebo tobogán? Jak to nazvat? Thyrova smyčka mě překvapila. Měly jsme v sobě nějaké tyčinky, po kterých se mi rozostřilo vidění. I barvy byly svítivější. Kdo by to do těchmalinkatých, zdánlivě neškodných pendreků řekl.

Thyrovu smyčku jsem sjela několikrát. Kolem mě se čerila voda. Zatačky byly tak náhlé, že to mnou škubalo z jedné strany na druhou. Chtěla jsem křičet, ale vyšly ze mě jen

bublíny. Nakonec mě tobogán vyplivl do otevřeného oceánu, kde se chechtala Naiklyn s ostatními. Princezna měla ploutvičky i na rukou a nohou!

„*To bylo teda něco!*“ Všechno se se mnou točilo a poprvé od příjezdu jsem se smála. Nějak jsem v té vodě nemohla najít rovnováhu a díky tomu se smály i ostatní dívky. Ne že by na tom byly lépe – jedna z princeznných kamarádek, Síilia, plavala pořád hlavou dolů, ale očividně jí to nevadilo.

„*Znám jedno místo, kde budeme mít náproste soukromí.*“ Naiklyn se uličnický zasmála.

Co se stalo pak, to se utopilo v litrech gerou a úiké. Sakra, to se ani nedalo vyslovit. Říkala jsem tomu účko. A účko mělo sílu.

Vzbudila jsem se dezorientovaná. Do tváře mě škrábal potah gauče. Divné, žádný v pokoji přece nemám. Stiskla jsem si spánky. Hlava se mi asi rozhodla rozpůlit na dva kusy.

Nebyla jsem ve svém pokoji. Ležela jsem v neznámé místnosti s koberci a rozházenými polštáři. Válelo se tu několik zapáchajících lahví. Všimla jsem si převráceného nábytku z materiálu připomínajícího zkamenělou houbu. Matně jsem si vzpomínala, že vnitřek illysejských budov je suchý a teplý.

Vzápětí se vedle mě někdo pohnul a já leknutím vyjekla. Ale to se jen Lia sbírala z rohu gauče. Černé vlnité vlasy jí trčely všemi směry. Ani jsem radši nechtěla vidět sebe.

Zašklebila se. „Tě sračky už se nikdy nedotknu. Mám pocit, že se s každým pohybem roztříštím. Možná už jsem roztříštěná... Rozhodně se tak cítím.“ Lia toho měla dost. Zmuchlanou tvář bledou, pod očima tmavé kruhy.

„V tom jsem s tebou zajedno.“ Pomalu se mi vracel včerejšek. Naiklyn, tobogán a potom nějaký klub s hlasitou hudbou. Naiklyn...

„Kde je Naiklyn?“

Obě jsme vyletěly, jako kdyby nás píchla voska. Princezna se přece nesměla ztratit! Našly jsme jen její kamarádky, Síiliu a Néite. Naiklyn ale nikde. Sakra, to musela být pařba.

„Počkej, něco zkusím.“ Lia se začala soustředit, ale její bolestný škleb mluvil za sebe. Pokoušet se při kocovině o myšlenkové spojení muselo strašně bolet. Držela jsem se okraje gauče, abych se nepozvracela. Jazyk jsem měla napuchlý a odřený, jako bych olizovala smirkový papír.

„Tak tady jsi, zlato moje,“ zachraptěla hlubokým hlasem Lia a vytáhla z rohu místnosti Naiklyn. Spala za skříní a ani ten náhlý pohyb ji neprobudil. Lia uložila princeznu na gauč a prohlížela si ji, jako by byla ten nejlepší kousek masa, co kdy viděla.

„Co to děláš?“

Zaměřila na mě dravčí pohled. Zelené oči jí jiskřily zvláštní energií. Neměla ještě před chvílí kocovinu jako já? Pak potřásla hlavou, zamrkala a vypadala zase unaveně.

„Mám pocit, že moje hlava organizuje ohňostroj uvnitř mojí lebky.“ Podívala se na bezvládnou princeznu. „Tys ji našla? Bezva. Musíme ji vzbudit!“ Při mém mlčení se zarážila. „Děje se něco?“

„Ne, nic. Myslí mi to pomalu.“ No, možná jsem byla ještě mimo, ale princeznu určitě našla Lia.

Po chvíli jsme to vzdaly. Naiklyn se ne a ne probudit. Aspoň že pravidelně dýchala. Nevěděla jsem, co je za den ani kolik je hodin. Mezitím se probraly také Síilia a Néite.

„Musíme ji přece dopravit domů, ale netuším jak.“ Lia skrývala tvář v dlaních.

„Do paláce? Myslíš, že za tohle nás vyloučí?“ Moje obavy rostly. Na souši na mě alkohol neměl takový vliv a myslím, že to překvapilo i Liu.

„Jestli se neprobere, bude to horší, než kdyby došla do paláce opilá. Ale musíme ji tam dostat, než po ní vyhlásí pátrání.“

Vzaly jsme princeznu mezi sebe a přes přechodovou komoru vyšly na ulici. Ze sucha zase do mokra. Princezniny kamarádky se stihly vypařit. Bezva. Zbylo to celé jen na nás. Jenže kudy jsme měly jít? Vysoké budovy nám zacláněly ve výhledu.

„Budeme nejspíš ve výrobní čtvrti. Patří Tajemným, aspoň podle průvodce. Až mineme ty budovy, určitě uvidíme palác,“ navrhla Lia. Neměla jsem námitky.

Chvíli jsme bloudily kolem, než jsme konečně v dálce zahlédly první věžičky královského sídla. Byla to mohutná stavba na útesu, která mlhavě svítila do dálky. Jakmile jsme se dostaly do centra města, Íllyseané nás provázeli vyděšenými pohledy. Naíklyn se pořád neprobrala, bezvládně mezi námi visela. Tohle nevypadalo dobře. Že by nám někdo pomohl? Ani náhodou...

„Muííre! Muííre, êisér!é!“ Mých zad se dotklo ostří. Jsme v háji.

KAPITOLA 4

Jana

Připadala jsem si jako zločinec. Královské strážě nás v obklíčení dovedly do paláce. Bělostně zářil, jako by byl pokrytý tou nejčistší perletí. Vnější část stavby zdobily malé mušličky.

Pak se Naiklyn zničehonic vzbudila. Rozkašlala se. „*UJootha*,” hlesla a zase pozbyla vědomí.

„Tády počkátjé,” rozkázal jeden strážný s divným přízvukem. Zavřel nás do malé cely a odnesl obluzenou Naiklyn pryč.

„Jsme v prdeli,” vzdychla jsem. Lia pokrčila rameny a dávala se skrz mříže plné ostrých mušliček. Bylo mi špatně a v cele nebyla ani lavice, na kterou bych si sedla. Když to na mě přišlo, dávala jsem do nejbližšího rohu. Vlhké vlasy se mi lepily na obličej. Lia nadávala jako ještě v bordelu s prázdnými kapsami.

„Jano, Lianeo? Jste v pořádku?” Thorisův hlas mě vytrhl z polospánku. Notnou chvíli jsem se opírala čelem o stěnu

a vnímala uklidňující chlad. Thoris na nás netečně hleděl, ale v jeho postoji bylo znát napětí. Vedle něj stál další muž ve stříbřité uniformě s červeným pruhem na hrudi. Illerk.

„Zdravím kadetky. Zřejmě netušíte, jaké vás potkalo štěstí. Král Dérian byl rozlícený, ale princezna vzala všechnu vinu na sebe. Vaše potrestání nechal na nás. Osobně se o to zasedám. Pravidla jsou tu od toho, aby se dodržovala.“ Pronikavě se na mě podíval. „Jsme v Íllysei hosté, pamatujte si to. Zvedněte se a pojdte za mnou.“

Kývl na Thorise, který se mlčky zařadil za nás. On s Jerou nás sem dostali... Snad z toho taky nebudou mít problémy. Podruhé v životě jsem se opila a zase to dopadlo špatně. Už nikdy nebudu pít.

Studená mořská voda mi prospěla a hlava se mi po návratu do akademie už tolik nemotala. Pak mě definitivně probraly vysoušeče.

Velitel Illerk nás zavedl do svojí kanceláře. Překvapilo mě, že si to tu nechal všechno sladit do bílé. Nepatřila ke smutčným barvám? Bílá, jakoby kožená křesla, jednobarevné koberce s nízkým vlasem. Jedinou výjimku tvořil nábytek ze světlého dřeva. Podle mě to nemohlo být jen obyčejné dřevo, na to tu bylo moc vlhko. Na stěně jsem si všimla mapy celého světa s různobarevnými světelnými body.

Podívala jsem se na Thorise u dveří a ten jen neznatelně kývl. Nechtěla jsem být vyloučená hned na začátku. Illerk si nás chvíli prohlížel, ruce sepjaté za zády.

„Kadetky Jano Eenyëlis a Lianeo z Nehery, jste tu nové, a už jste stihly porušit několik směrnic. Požívání alkoholu, a ještě k tomu s princeznou Illyarského rodu. Víte, kolik obyvatel vás vidělo? Kdyby se za vás princezna nepostavila, mohly jste přijít o hlavu. Uvědomujete si důsledky?“

Oči měl tvrdé jako skála. Můj žaludek se z toho pohledu smrskával do stále menší kuličky.

„Jednou máte být členkami našeho řádu. Začněte se prosím tak chovat. Vyjádřil jsem se dostatečně srozumitelně?“

„Ano,“ odpověděly jsme zároveň.

„Dobře. Teď k vašemu trestu. Každý večer budete dvě hodiny čistit podzemní chodby tohoto komplexu. Století se jich nikdo nedotkl. Thoris dohlédne, že se budete pravidelně hlásit v sedm hodin večer u hlavního vstupu do sklepení. A zase vás po dvou hodinách propustí.“

„Ano, pane,“ přisvědčil Thoris za mnou.

„Lianeo, můžete jít,“ kývl Illerk na Liu a zaměřil se zpátky na mě.

„*Počkám na tebe venku,*“ řekla mi Lia v myšlenkách. Usmála jsem se místo odpovědi.

„Jano Eenyëlis, s vámi chci probrat váš výcvik,“ začal. „Je-likož jste schopná působit potíže, ukončíme vaši teoretickou přípravu. Od dnešního odpoledne začnete chodit na lekce s ostatními z Nižší úrovně. Pokud se na to necítíte, najdeme vám jiné uplatnění. Musím vás ale upozornit, že do řádu bereme jen ty nejlepší. Hodnocení budete sbírat po celý výcvik a závěrečná zkouška z toho tvoří třicet procent. Je tu také možnost, že ji nemusíte přežít.“

Ztuhla jsem a chvíli nedýchala. Takhle možnost mě vůbec nenapadla.

„Proto se vás ptám, Jano Eenyëlis, jste připravena začít výcvik?“ Illerk budil respekt. Nechtěla jsem před ním dát najevo strach. Neselžu.

„Ano, chci začít s výcvikem.“ Položila jsem si pravou pěst na hrud'. Budu bojovat proti Černým. To je samo o sobě smrtící poslání.

„Můžete odejít, kadetko.“

Thoris vyšel ven jako první, nedal na sobě znát jedinou emoci. Jako by snad ani nebyl zklamaný. Možná čekal, že budu dělat problémy.

Za dveřmi se s námi rozloučil a já zůstala s Liou sama. Svírala jsem zelený amulet, jako by mě mohl ochránit před hrůzami světa, než se s nimi naučím bojovat.

Šly jsme s Liou do jídelny na oběd a cestou probíraly můj výcvik. Budu se toho muset tolik naučit. Byla to výzva a já ji přijala. Vlastně jsem se docela těšila.

Sotva jsme se posadily k Ondrovi, tázavě se na mě podíval.
„Kde jsi byla?“

Řekla jsem mu, co jsme s Liou od včerejška dělaly a že si to určitě nechceme zopakovat. Ale jako by tu poslední větu neslyšel. Objal mě a zdůraznil, ať ho příště vezmu s sebou.

Ozvalo se zaklepaní na dveře mého pokoje a já lehce nadskočila. Čekala jsem na svoji novou mentorku Orissy. Snad bude aspoň trochu podobná Jeře.

Dovnitř vešla sebevědomá mladá žena s krátkými fialovými vlasy. Měla na sobě upnuté stříbrné tílko s dvěma oranžovými pruhy a volné kalhoty. Kůži plnou modrozelených šupinek. Zřejmě místní.

„Zdravím Eenyëlis. Jmenuji se Orissy Lëeru. Jsem Erk'h řádu Erëshan a tvá nová mentorka. Než se spolu pustíme do práce, musím zjistit rozsah tvých mentálních a fyzických schopností. Sedni si na koberec.“

„Zdravím, ctěná Orissy. Jmenuju se ale Jana.“ Zůstala jsem stát na místě. „Eenyëlis jsem získala teprve nedávno.“

„A ty na něj nejsi hrdá? Je pocta mít dvě jména. Jinak bych ani nebyla ochotna ujmout se tvého výcviku. Bude s tebou hodně práce.“ Zpražila mě pohledem. „Pro mě jsi Eenyëlis. Sedni si.“

Zapálila do kruhu kolem nás lichý počet svíček a sedla si.
„Chyť mě za ruce, zavři oči a vyhledej mou mysl.“

Spojily jsme dlaně a já se zhluboka nadechla a vydechla. To se jí snadno řeklo. Vyhledat mysl. A že by mi někdo vysvětlil, jak se to má dělat? Teorie je přece něco úplně jiného než praxe. Zavřela jsem oči a snažila se cítit kolem sebe něco zvláštního. Slyšela jsem tlukot našich srdcí, svůj pomalý dech.
„Soustřeď se, Eenyo. Jsem přece přímo před tebou.“

Zkoušela jsem to. Zase a znovu. Její mysl jsem ale necítila. Její přítomnost před sebou ano, její vůni připomínající písek na pláži, teplo jejích dlaní, ale ne mysl. Nikde nebylo popsané, jaký je to přesně pocit – prý to každý pozná. Je to zvláštní druh silné energie vibrující v prostoru. Světlo ve tmě za víčky.

Orissy nesouhlasně mlaskla. „Tohle musíme napravit.“ Pak se mi za zavřenýma očima objevilo fialové světlo. Pá-li-lo mě do očí. Přiblížilo se ke mně a celou mě pohltilo. Cítila jsem brnění v konečcích prstů a potom jsem prudce vydech-la. Otevřela jsem oči a spatřila kamenitou pláň, v dálce se tyčily mohutné hory. Vypadalo to podobně, jako když jsem spojila mysl s Jerou. Až moc reálně.

„Tak, Eeny, ukaž mi, co umíš. Ať mám představu. Za-útoč.“

„Bez zbraně?“

Přikývla a zaujala obranný postoj. Rozkročila se, ale ne moc, trupem se natočila vpravo a ruce pokrčila v loktech. Pravou držela od těla v o něco ostřejším úhlu než levou.

„Tohle je postoj zetaj, dá se z něj dobře bránit a lehce pře-jít do útoku.“ Napřaženou rukou mi pokynula. Pravou nohu měla blíž ke mně než levou. Bez přemýšlení jsem na ni skoči-la s vyceněnými tesáky a minula ji. Prostě ukročila do strany, lehce jako sebejistá šelma. Vzápětí mi podrazila nohy. „Ni-kdy nespouštěj protivníka z očí.“

Zaútočila jsem znovu a znovu. Pokaždé jsem skončila v prachu na zemi a do kůže se mi bolestivě zarývaly drobné kamínky.

„Jsi nesoustředěná a plná strachu. Odpoutej se od něj. Zpo-maluje tě. Vezmi si meč.“

V ruce se mi objevil meč. Chvilí jsem na něj omámeně hle-děla. Na tohle si nezvyknu. Zhmotnil se jen tak ze vzduchu.

„Bojuju jen s dýkou.“

„Teď máš meč. Zaútoč.“

Zkusila jsem ji seknout, ale úder vykryla. Ani se nemusela pohnout z místa. Naznačila jsem útok zprava a zaútočila jí na levý bok. Ostří mečů zajiskřilo, když se naše zbraně setka-ly. Meč mi málem vypadl ze zpoceně dlaně. Orissy převzala iniciativu a odstrčila nás od sebe. V očích měla pohrdání. Po-bídla mě, ať pokračuju.

V záplavě jisker a bolestivých úderů jsem zapomněla na čas. Po několika ranách do žeber jsem klesla k zemi a pustila

ten prokletý meč. Prohmatávala jsem si bolavá záda. Naštěstí bylo ostří tupé.

„Ještě jsme neskončily,“ sykla Orissy a podala mi dvě dlouhé, mírně zahnuté dýky. „Tohle jsou duäry. Prodloužená čepel je broušená z obou stran. Používají se v páru. Ukaž, co s nimi umíš.“

Bojovaly jsme snad hodiny s různými typy zbraní. Dýky, meč, šavle, kopí. Potom jsme závodily v plavání a nakonec i v letu.

„Pořád jsi nesoustředěná, Eenyo.“

Byla jsem vyčerpaná, tělo mě bolelo. Začala jsem tu ženu nenávidět. A ona se jen blahosklonně usmívala. Cítila jsem z ní nadřazenost. Byla jsem pro ni nic, jen zátěž, kterou bylo potřeba vycepovat.

Prostředí se změnilo. Seděly jsme uprostřed akvária, aspoň tak mi to připadalo. Kolem dokola bylo sklo a za ním moře plné pestrobarevných ryb. Cítila jsem se unavená. Bolela mě hlava a chtělo se mi spát.

„Teď máme spojené myslí. Zabraň mi, abych si o tobě něco přečetla.“

„Počkat, cože?“

Nestihla jsem reagovat. Před mýma očima se objevil klub, kam mě před proměnou vzala Viky, moje bývalá spolužačka. Hudba duněla a z těch barev mi slzely oči.

„Zabraň mi, abych to viděla!“

Uviděla jsem Ondru na nosítkách, celé tělo měl v křeči. Měnil se v bestii. Přerývavě dýchal a nevnímal okolní svět.

„Ondro!“ Po tvářích mi tekly slzy. Bylo to tak skutečné. Všechny pocity se mi vrátily a pohltily mě jako lavina. Odpověděl mi hlas Orissy: „Zabraň mi v tom!“

Vykřikla jsem. Zakousl se do mě strach. Uviděla jsem Alara. Koutek úst se mu zvedal v křivém úsměvu. Přišel ke mně a chytil mě za paži. Jeho dotek pátil jako kyselina. Nemohla jsem se hnout, zachvátila mě panika. Jeho tesáky se blížily k mému krku. Je to jen vzpomínka. Jen vzpomínka!

Zaječela jsem, až mi zalehlo v uších.

Prudce jsem otevřela oči a nadechla se. Točila se mi hlava. Orissy se na mě mračila. „Jsi prosycená strachem. Musíš ho ovládnout, jinak on ovládne tebe. Zaměříme se na to.“

Zhasla svíčky, poklidila je a měla se k odchodu. „Jsi na tom bídně. Nevím, jak jsi to všechno mohla přežít, pokud je pravda, co se říká. Tebe by porazil i vánek. Ale měla jsem i beznadějnější případy. Budeš mě nesnášet, ale naučíš se, co je potřeba.“ Odešla a nechala mě s pusou dokořán v pokoji. Já že za nic nestojím? Myslí si to i ostatní?

Uplynulo jen šedesát minut. Pro mě to byly hodiny. Koňčky prstů se mi chvěly – všechno jsem to prožila znovu. A teď mě čekal první blok výcviku.

Stála jsem před ostatními kadety a připadala si jako mula na tržišti. Zvědavost tlumily obavy. Ondra se na mě usmál a já se trochu uvolnila. Za chvíli to bude za mnou.

„Všichni mě poslouchejte,“ promluvila lektorka Renai, která měla na starosti Nižší úroveň. Její oranžové vlasy stažené do drdolu vynikaly v záplavě hnědé a černé. „Chci vám představit vaši novou kolegyni ve výcviku. Kvůli nedávným událostem byla pod ochranou a přidá se k nám až teď. Jmenuje se Eenyëlis.“ Ukázala na mě a já se pokusila usmát.

Všichni kolem si začali šeptat: „To je ta unesená. Jo, je to ona. A víte, že dvakrát? Co na ní viděli... Vassarqaty si přece nevybírají.“

„Ticho,“ napomenula je Renai. „Když chcete šířit drby, tak prosím telepaticky.“

Bylo jich asi třicet, v mém věku.

„Abych tady pro Eenyëlis vše stručně shrnula, tahle třída je rozdělena na dvě skupiny. Od A po K první a od L do Z druhá. Kadety řadíme podle důležitějšího jména.“

To snad ne! Nebudu se učit s Ondrou. Dostal od Thorise jméno Lefheir.

„Na některých lekcích se skupiny setkávají. Do řádu se přijímají jen ti nejlepší. Počítám, že projde jen deset z vás. Eenyëlis, zařadte se, ať můžeme začít.“

Zařadila jsem se vedle Ondry a ten na mě povzbudivě mrkl. „*Taková je od začátku. Není zrovna nadšená, že učí rychlokvašky.*“

„Rozdělte se do skupin. První tu zůstává, druhá jde za mnou na lukostřelbu. Pohyb!“

Ondra byl pryč. Moje jistota ve skupině cizích ještěrů.

„Ahoj, jsem Zeyr.“ Přistoupil ke mně vysmátý kluk s krátkými černými vlasy a šedýma očima. Byl vyšší než já, ale určitě menší než Ondra. „Moje oficiální jméno je Beöres. Jestli chceš, můžeš být na boxování do pytle ve dvojici se mnou, Has je raději sám,“ ukázal na hromotluka vlevo, který se škrábal za krkem a cosi přežvykoval. Has se na mě podíval zapadlýma očima a zašklebil se, jako by mu něco nevonělo. Brr, raději si zvolím Zeyra než Hase.

„Já jsem Jana,“ napřáhla jsem ruku.

„Fakt? Nekecáš?“

„Cože?“

„Lidský jméno přece. U draka, to chce odvahu si ho nechat. Proměněnci si většinou hned změní jméno, aby nebudili pozornost. Přisahám na holý křídlo, že jsi tu s Ondřejem jediná. Tak pojď, rozcvičíme se a půjdeme trénovat.“

Zeyr se v boxování vyznal, to se mu muselo nechat, jen se pořád snažil vtípkovat a používat dvojsmysly. Působil na mě jako kluk v dospělém těle, který má ze všeho ještě legraci. Sem tam na mě mrkl. Prozradil mi, že je Červený ještěr a lidé ho fascinují. Nakonec jsem se v jeho společnosti bavila, jako kamaráda bych ho brala.

Lektor Toran přišel později, jen na mě kývl, že se mnou počítá, a zbytek času s námi nacvičoval úder. Na uniformě se mu leskly dva fialové pruhy. Vzpomněla jsem si na tabulku hodností – K'peller. Důstojník střední třídy.

Po hodině a půl jsem měla rozbolavělé celé tělo. Protážení, kondiční část, boj proti imaginárnímu nepříteli, strečinková cvičení na posílení – to všechno mi dalo zabrat, že jsem sotva